คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1682/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4/2550

วันที่ 3 เดือน มกราคม พ.ศ. 2550

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2545 นาย จด. ได้ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน 9ฐ-3876 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนบรรทัดทอง จากแยกเจริญผลมุ่งหน้าไปขึ้นสะพานเจริญผล ก่อนขึ้นสะพานได้มีนาย อ. ซึ่งขับรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 87-1852 กรุงเทพมหานคร ลงมาจากสะพานนั้น ได้ขับด้วยความประมาทจึงเสียหลักล้ำเข้าช่องทางเข้ามาเฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชดใช้ค่าซ่อมรถไปเป็นเงิน 28,457 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 28,457 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทยื่นเมื่อขาดอายุความแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้ขาดอายุความแล้วหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นสำเนาคำฟ้องคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 9809/2547 ซึ่งยื่นต่อศาลแขวงพระนครเหนือ ระหว่างบริษัท น.ประกันภัย จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด จำเลย สำเนาคำร้องของจำเลย ขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมาย ลงวันที่ 24 มกราคม 2549 เป็นคดีหมายเลขแดงที่ 660/2549 เป็นพยานและแถลงว่า คำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2549 จึงยังไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคสอง

ทั้งสองฝ่ายไม่ขอสืบพยานกันต่อไป ขอให้วินิจฉัยชี้ขาดไปตามพยานหลักฐานในสำนวน

ได้พิเคราะห์แล้ว ในคดีซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งดังกล่าวนั้น ศาลแขวงพระนครเหนือพิพากษาว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยข้อกฎหมายเบื้องต้นว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เนื่องจากโจทก์แถลงรับข้อเท็จจริงว่า โจทก์ได้ทำสัญญาระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการไว้กับจำเลย การที่สัญญาดังกล่าวมิได้เป็นโมฆะหรือใช้บังคับไม่ได้ ประกอบกับจำเลยก็ได้ยื่นคำร้องให้มีคำสั่งจำหน่ายคดีไว้แล้ว โจทก์จึงต้องเสนอข้อพิพาทดังกล่าวต่ออนุญาโตตุลาการก่อนตาม พรบ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 14 เมื่อโจทก์ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายดังกล่าว จึงไม่มีอำนาจฟ้อง คดีไม่มีความจำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่น พิพากษายกฟ้อง

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ศาลได้วินิจฉัยว่า โจทก์จะต้องเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้ต่ออนุญาโตตุลาการก่อน เมื่อโจทก์ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอน จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ดังนี้ย่อมหมายความว่าศาลให้ยกฟฟ้องเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาล ต้องตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/17 วรรคสอง ปรากฏว่าอายุความ 2 ปี ในการที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนเรื่องนี้ ในวันที่ศาลพิพากษายกฟ้องนั้นได้ครบกำหนดไปแล้ว ในระหว่างการพิจารณาบทบัญญัติตามมาตราดังกล่าวนี้ยังให้ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อให้ชำระหนี้ได้ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด เมื่อคดีดังกล่าวนี้ศาลมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2549 ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2549 จึงต้องถือว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้ภายในกำหนดอายุความแล้ว

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 28,457 บาท (สองหมื่นแปดพันสี่ร้อยห้าสิบเจ็ดบาทถ้วน) ส่วนดอกเบี้ยนั้นไม่ได้ความชัดว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายเรื่องนี้แต่เมื่อใด จึงให้คู่กรณีชำระดอกเบี้ยให้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 22 มีนาคม 2549 ซึ่งเป็นวันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1170/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 7/2550

วันที่ 4 เดือน มกราคม พ.ศ. 2550

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทและแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ขณะนาย อพ. ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาที่ห้างสรรพสินค้าบิ๊กซี สาขาสุราษฎร์ธานี ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยได้ถอยรถโดยประมาทเบียดรถนาย อพ. ได้รับความเสียหายบริเวณประตูหลัง บังโคลนหลังด้านซ้ายและกันชนหลัง ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัซ่อมรถสิ้นเงินไป 5,887 บาท ได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้ คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 5,887 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 กันยายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความ 2 ปี นับแต่วันเกิดเหตุถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่อาจเรียกร้องได้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เหตุเรื่องนี้เกิดวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 โดยนาย อพ. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาที่ห้างสรรพสินค้าบิ๊กซี สาขาสุราษฎร์ธานี และได้จอดรถไว้ที่ลานจอดรถของห้าง ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยถอยหลังมาชนรถนาย อพ.ถูกบริเวณประตูหลัง และที่อื่นเสียหายตามหลักฐานท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 3 วันนั้นมีพนักงานคู่กรณีมาที่เกิดเหตุเห็นว่าผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยขับรถโดยประมาท ได้ออกหลักฐานให้ไว้หมาย ส.2 ต่อมาวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2547 ผู้เอาประกันภัยมาเปิดเคลมระบุวันเกิดเหตุเป็นวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถประกันสิ้นค่าใช้จ่ายไป 5,887.86 บาท ได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายโดยส่งเอกสารหมาย ส.2 ภาพถ่ายหมาย ส.4 ใบเสนอราคาของอู่ซ่อมหมาย ส.5

และใบอนุมัติจ่ายหมาย ส.6 ไปด้วยซึ่งคู่กรณีไม่ได้โต้แย้งเรื่องวันเกิดเหตุว่าเป็นวันอื่น ผู้เสนอข้อพิพาทเพิ่งทราบจากคำคัดค้านของคู่กรณีว่าเหตุเกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 แต่คู่กรณีออกใบเคลมให้อีกใบหนึ่งลงวันที่เกิดหตุว่า 24 กุมภาพันธ์ 2547 ตามเอกสารหมาย ส.2 ซึ่งแสดงว่าคู่กรณียอมรับผิดตามใบเคลมหมาย ส.2 นี้ ดังนั้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 จึงยังไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีนำสืบว่า เหตุเรื่องนี้เกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 นาย ธย. พนักงานคู่กรณีไปที่เกิดเหตุพบนางสาว จจ. ผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยได้ถ่ายภาพที่เกิดเหตุ บันทึกรายละเอียดสอบปากคำนางสาว จจ.ไว้หมาย ค.2 ทำใบรับแจ้งอุบัติเหตุหมาย ค.3 ต่อมาวันที่ 5 เดือนเกิดเหตุนั้นมีตัวแทนผู้เสนอข้อพิพาทและนาย อพ.ได้มาขอคู่กรณีออกหลักฐานความเสียหายให้ คู่กรณีได้ออกให้ตามเอกสารหมาย ค.4 แต่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้นำรถมาให้ตรวจสอบความเสียหายจึงไม่ได้ให้เอกสารหมาย ค.4 แก่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ต่อมาวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้ขอภาพถ่ายรถนาย ธย.ก็จัดการและออกเอกสารหมาย ส.2 ให้ซึ่งไม่ใช่การรับสภาพหนี้

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย สช. พยานให้การว่า เหตุเกิดที่ห้างสรรพสินค้าบิ๊กซี สาขาสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 และพนักงานของคู่กรณีเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยจึงได้ออกหลักฐานแสดงความเสียหายของรถหมาย ส.2 ให้แก่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งในเอกสารหมาย ส.2 นี้ก็ระบุวันเกิดเหตุไว้ว่า 24 กุมภาพันธ์ 2547 คิดถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ยังไม่ขาดอายุความ 2 ปี แต่คู่กรณีมีนาย ธย. พนักงานคู่กรณีเป็นพยานให้การว่าเหตุรถชนกันเกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 และออกหลักฐานหมาย ค.4 เพื่อให้แก่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท แต่เนื่องจากฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้นำรถมาตรวจสอบความเสียหายจึงไม่ได้ให้เอกสารนี้ คำให้การของนาย ธย. ดังกล่าว มีนางสาว ศร. ให้การว่าเหตุรถชนกันเกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 แต่คู่กรณีออกใบเคลมให้อีกใบหนึ่งลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ตามเอกสารหมาย ส.2 ส่วนใบเคลมใบแรกอยู่ที่คู่กรณีได้แก่เอกสารหมาย ค.4 ที่คู่กรณีอ้างเป็นหพยานนี้เอง เช่นนี้ คำให้การของนาย ธย. จึงมีน้ำหนักให้น่าเชื่อว่าเหตุรถชนกันเกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 ตรงกับวันที่นาย ธย. บันทึกถ้อยคำนางสาว จจ. ผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยเอกสารหมาย ค. 2 หาใช่เหตุละเมิดเกิดวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ไม่ ส่วนที่นางสาว ศร.ให้การว่า เมื่อคู่กรณีออกใบเคลมระบุวันเกิดเหตุเป็นวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 แสดงว่าคู่กรณียอมรับผิดชอบตามใบเคลมหมาย ส.2 ที่ออกภายหลังนั้น เห็นว่า ตามคำให้การนาย ธย. พยานได้ความว่าต่อมาวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 ผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้นัดพบพยานเพื่อถ่ายภาพรถซึ่งนาย ธย. ก็จัดถ่ายภาพให้และออกใบเคลมหมาย ส.2 ให้ไปนั้น เห็นว่าเป็นการออกเอกสารที่ผิดพลาดเกี่ยวกับวันเกิดเหตุ หาใช่มีเจตนาให้ถือว่าวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 เป็นว่าเกิดเหตุไม่ ทั้งเอกสารหมาย ส.2 นี้ก็ไม่มีจำนวนค่าเสียหายระบุไว้ว่าคู่กรณีจะยอมชดใช้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินเท่าใด เอกสารหมาย ส.2 จึงไม่เป็นการแสดงว่าคู่กรณียอมรับสภาพหนี้รายนี้แต่อย่างใด เมื่อเหตุเรื่องนี้เกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2546 ผู้เสนอข้อพิพาทมายื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 เกินกว่า 2 ปี สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความ

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทเสีย แต่เนื่องจากการยื่นคำเสนอข้อพิพาทเกิดจากความผิดพลาดของคู่กรณีที่ระบุวันเกิดเหตุผิดไปจึงสมควรให้ค่าธรรมเนียมเป็นพับ

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 799/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 127/2550

วันที่ 16 เดือน มกราคม พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทและแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2546 นาย ศ. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนเจริญเมือง ขณะขับมาก่อนถึงสถานีบริการน้ำมัน เอสโซ่ในช่องเดินรถซ้ายสุด ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนเดียวกัน ขณะถึงบริเวณที่เกิดเหตุนาย ป. ผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยขับรถด้วยความประมาทเปลี่ยนช่องเดินรถกะทันหันเข้ามาในช่องเดินรถนาย ศ. เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถนาย ศ. อย่างแรงได้รับความเสียหาย ต่อมาได้นำรถไปจัดซ่อมผู้เสนอข้อพิพาทเสียค่าใช้จ่ายไป 9,400 บาท คู่กรณียอมรับผิดและยอมใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 8,705 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทออกใบวางบิลและคู่กรณีได้ออกใบวางบิลให้ผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อนำมาเป็นหลักฐานการรับเงินจากคู่กรณี ถือเป็นการรับสภาพหนี้ที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงและเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่ 8 มีนาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 9,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 4 มีนาคม 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 882 แล้ว

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2546 ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยไม่ประมาทชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายต้องเข้าซ่อมเสียค่าใช้จ่าย 9,400 บาท รวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามใบเสร็จรับเงินหมาย ส.3 ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่คิดค่า

ภาษีมูลค่าเพิ่มเหลือ 8,785 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำเคลมเรียกให้คู่กรณีชำระค่าเสียหายตามรายการเคลมหมาย ส.5 ลำดับ 27 และคู่กรณีได้รับและออกใบวางบิลให้หมาย ส.7 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2548 โดยมิได้ปฏิเสธหนี้ คิดระยะเวลามาถึงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2549 ยังอยู่ภายใน 2 ปี สิทธิเรียกร้องจึงไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีนำสืบว่า รายการเคลมที่ผู้เสนอข้อพิพาทส่งให้คู่กรณีมีบางรายการที่คู่กรณีชำระเงินให้แล้ว แต่เคลมที่ 27 ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องเรื่องนี้ไม่ได้ชำระเพราะยังตกลงจำนวนค่าเสียหายไม่ได้ หากตกลงได้ก็จะมีใบเสร็จและเอกสารการวางบิล หากไม่มี อายุความจะไม่สะดุดหยุดลง สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความแล้ว

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ทั้งสองฝ่ายนำสืบว่าเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2546 ได้มีผู้ขับรถยนต์โดยประมาทชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายตามใบตรวจสอบรายการความเสียหายหมาย ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมสิ้นเงินไป 9,400 บาท รวมทั้งค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามใบเสร็จรับเงินหมาย ส.4 แต่ได้ตกลงคิดจากคู่กรณี 8,785 บาท ตามรายการเคลมหมาย ส.5 คู่กรณียังไม่ได้ชำระ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2549

ปัญหาว่าสิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ได้จัดทำรายการเคลมและใบเสร็จรับเงินส่งให้คู่กรณีล่วงหน้า คู่กรณีรับไว้เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2548 ตามใบวางบิลหมาย ส.7 ที่พนักงานคู่กรณีลงชื่อรับไว้ คู่กรณีมิได้โต้แย้งทักท้วงจำนวนเงินที่เรียกร้องทั้งยังออกเอกสารหมาย ส.7 รับใบวางบิลของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการยอมรับหนี้รายนี้โดยมิได้แก้ไขกับยังชำระหนี้รายอื่นที่เรียกรวมกันมาด้วย ดังนี้ ถือว่าคู่กรณีกระทำการใดๆ อันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพหนี้ตามสิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทอายุความย่อมสะดุดหยุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (1) และเริ่มต้นนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคม 2548 เป็นต้นมาถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทยังอยู่ภายในระยะเวลา 2 ปี สิทธิเรียกร้องหนี้จึงไม่ขาดอายุความ

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 8,785 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 8 มีนาคม 2548 ซึ่งเป็นวันทวงถามจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5427/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2515/2550

วันที่ 4 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2550

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 นาย อด. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาถึงโรงเรียนอนุบาลเพ็ญสันต์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาในช่องทางและทศิทางเดียวกัน โดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง ไม่เว้นระยะห่างจากรถคันหน้าให้เพียงพอที่จะหยุดรถได้โดยปลอดภัยเมื่อจำเป็น เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมเสียเงินไป 10,300 บาท ต่อมาคู่กรณีได้รับสภาพหนี้และนัดรับเงินโดยการรับวางบิลตามสำเนาเอกสารหมายเลข 8 และ 9 ท้ายคำเสนอข้อพิพาทผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉยขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 10,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 สิงหาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความ 2 ปีแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกให้คู่กรณีชดใช้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เรื่องนี้คู่กรณีได้รับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2545 โดยยอดชำระหนี้เป็นลายลักษณ์อักษรว่า OK 10,300 ลงชื่อนาง อพ. พนักงานคู่กรณีปรากฏตามเอกสารหมาย ส.1 ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทก็ได้ทำใบวางบิลหมาย ส.2 ทวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้รายพิพาทนี้กับหนี้รายอื่นรวม 8 รายการ เฉพาะหนี้รายพิพาทอยู่ในลำดับที่ 2 นาง อพ.ลงชื่อรับใบวางบิลเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2545 ตามเอกสารหมาย ส.3 ซึ่งคู่กรณีก็ได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้เสนอข้อ

พิพาททุกรายการยกเว้นรายการเดียว คือรายการที่พิพาทคู่กรณีไม่ชำระ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2548 ขอให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้คู่กรณีชำระหนี้รายนี้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณีนำสืบว่า เหตุเรื่องนี้เกิดวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 17 สิงหาคม 2548 เกิน 2 ปี สิทธิเรียกร้องขาดอายุความแล้ว คู่กรณีไม่ต้องชดใช้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าคู่กรณีรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2545 ตามเอกสารหมาย ส.1 นั้น เอกสารดังกล่าวไม่ใช่การรับสภาพหนี้เพราะไม่มีลายมือชื่อทั้งสองฝ่ายลงไว้แต่อย่างใด หากนับเวลาตั้งแต่วันที่ 15 ตุลาคม 2545 มาจนถึงวันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทสิทธิก็ขาดอายุความ ส่วนเอกสารหมาย ส.2 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีให้คู่กรณีชำระหนี้คู่กรณีก็ไม่ชำระ เพราะหนี้ขาดอายุความแล้ว

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้วปัญหาว่าสิทธิในหนี้ที่เรียกร้องขาดอายุความแล้วหรือไม่ ได้ความว่าอุบัติเหตุรายนี้เกิดวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 ครั้นวันที่ 15 ตุลาคม 2545 นาง อพ. พนักงานคู่กรณีได้ตกลงยอมชำระหนี้รายนี้จำนวน 10,300 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามที่นาง อพ. บันทึกไว้ในเอกสารหมาย ส.1 ว่า โอ.เค. 10,300 เป็นความหมายได้ความว่าคู่กรณียอมชำระหนี้รายพิพาทให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 10,300 บาท และนาง อพ.ได้รับในบางบิลวันที่ 24 ตุลาคม 2545 แม้จะฟังว่าข้อความดังกล่าวเป็นการรับสภาพหนี้ที่คู่กรณียอมรับโดยปราศจากข้อสงสัยเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงในวันที่ 24 ตุลาคม 2545 แต่เมื่อนับมาถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 17 สิงหาคม 2548 ก็เป็นเวลาเกินกว่า 2 ปี สิทธิเรียกร้องขาดอายุความแล้ว ที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าหนี้ทั้ง 8 รายในเอกสารใบวางบิลได้รวมกันเป็นหนี้รายเดียว โดยยอมให้คู่กรณีแยกชำระแต่ละรายได้ และหนี้รายสุดท้ายคู่กรณีชำระเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2546 คิดถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทยังไม่เกิน 2 ปี สิทธิเรียกร้องจึงไม่ขาดอายุความนั้น เห็นว่า การแจ้งหนี้ในใบวางบิลหมาย ส.2 เป็นการนำเอาหนี้ที่ติดค้างอยู่กับคู่กรณีทั้งหมดมาเรียกร้องรวมกัน หาใช่นำเอาหนี้ทั้งหมดมารวมกันเป็นจำนวนเดียวโดยยอมให้คู่กรณีแยกชำระหนี้แต่ละรายได้ ดังผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบไม่ ทั้งนี้จะเห็นว่าเมื่อคู่กรณีชำระหนี้รายใดก็มีผลเป็นการหักกลบลบหนี้รายนั้นแต่ละราย โดยไม่นำเอาไปชำระหนี้รายอื่น ดังนี้จึงไม่เป็นรวมหนี้ทั้ง 8 รายเข้าเป็นหนี้รายเดียวไม่ การชำระหนี้รายหนึ่งจึงไม่มีผลให้อายุความหนี้รายอื่นสะดุดหยุดลงแต่อย่างใด เมื่อคิดอายุความสะดุดหยุดลงจากวันที่ 24 ตุลาคม 2545 สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทก็ขาดอายุความ 2 ปีแล้ว

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทเสีย ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียมตั้งอนุญาโตตุลาการ 1,000 บาท แทนคู่กรณีด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับสำเนาคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2654/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2580/2550

วันที่ 6 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2550

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 เวลา 22.30 นาฬิกา นางสาว อพ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน วน-7999 กรุงเทพมหานคร คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาจอดไว้ที่หน้าร้านคิมหมูยางเกาหลี ถนนมหาจักรพรรดิ ในช่องเดินรถซ้ายสุดได้มีนาย กด. ขับรถยนต์บรรทุกหมายเลขทะเบียน 84-1692 นครราชสมา ที่คู่กรณีรับประกันภัยมาตามถนนมหาจักรพรรดิ ด้วยความประมาทใช้ความเร็วสูงจนะไม่สามารถบังคับรถให้อยู่ในช่องทางได้ รถเสียหลักชนรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยกระเด็นไปชนรถยนต์อื่น เป็นเหตุให้รถผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมสิ้นเงินไปรวมเป็นเงิน 70,075 บาท ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้แล้วคู่กรณีไม่ชดใช้ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 70,075 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 กันยายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุละเมิดเกิดวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 ขาดอายุความแล้วทั้งค่าเสียหายก็สูงเกินสมควร

ชั้นพิจารณาคู่กรณีสละไม่ต่อสู้ในประเด็นค่าเสียหาย คงต่อสู้เฉพาะประเด็นข้ออายุความ

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 เวลาประมาณ 22.30 นาฬิกา รถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยซึ่งนางสาว อพ. เป็นผู้ขับได้ถูกรถยนต์บรรทุกชนที่หน้าร้านคิมหมูย่างเกาหลี นางสาว อพ. แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบตามเอกสารหมาย ส.1 และไปแจ้งความในคืนเกิดเหตุนั้นตามเอกสารหมาย ส.2 ต่อมาวันที่ 14 พฤษภาคม 2547 พนักงาน

สอบสวนเรียกนางสาว อพ.ไปสถานีตำรวจและแจ้งให้ทราบว่า รถคันชนรถนางสาว อพ.เป็นรถหมายเลขทะเบียน 84-1692 นครราชสีมา มีนาย กด. เป็นผู้ขับคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัย วันนั้นนาย กด. มายอมรับว่าขับรถเฉี่ยวชชนรถนางสาว อพ.จริง ยอมให้เปรียบเทียบ 400 บาท ตามรายงานประจำวันหมาย ส.3 ต่อมาวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 ผู้เสนอข้อพิพาทก็ได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาท ขอให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดเพราะผู้เสนอข้อพิพาทเพิ่งทราบตัวผู้ทำละเมิดเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2547 และวันที่ 14 พฤษภาคม 2549 เป็นวันอาสาฬหบูชาหยุดราชการ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงยื่นคำเสนอข้อพิพาทในวันที่ 15 รุ่งขึ้นได้ไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีนำสืบว่า เหตุเกิดวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 ผู้เสนอข้อพิพาททราบเหตุในวันที่ 8 นั้นเอง เป็นแต่ยังไม่ทราบหมายเลขทะเบียนของรถคันชนว่าเป็นเลขทะเบียนใด เพิ่งทราบเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2547 ว่าเป็นรถหมายเลขทะเบียน 84-1692 นครราชสีมา ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 เกินจากวันเกิดเหตุ 2 ปี คดีขาดอายุความ

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า การฟ้องร้องหรือยื่นคำเสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับการเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเรื่องการประกันภัยนี้ มีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 882 บัญญัติห้ามมิให้ฟังอคดีเมื่อพันกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ฟังได้ว่า รถยนต์ คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยที่นางสาว อพ. ขับได้ถูกรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยที่นาย กด. เป็นผู้ขับมาชนเสียหายเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 ซึ่งถือว่เป็นวันเกิดวินาศภัยตามกฎหมายข้างต้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมาเรียกร้องโดยยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 เป็นการเกินกำหนดสองปีนับแต่วันเกิดนาศภัยที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เพิ่งรู้ว่ารถคันชนรถนางสาว อพ.เป็นรถยนต์หมายเลขทะเบียน 84-1692 นครราชสีมา เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2547 จึงได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทในวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 เพราะวันที่ 14 เป็นวันอาทิตย์หยุดราชการถือว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นฟ้องภายในกำหนดสองปี สิทธิเรียกร้องจึงไม่ขาดอายุความนั้น เห็นว่าวันที่ 14 พฤษภาคม 2547 เป็นวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเพิ่งรู้หมายเลขทะเบียนรถคันชนซึ่งไม่ใช่วันเกิดอุบัติเหตุตามกฎหมายบัญญัติ ฉะนั้นการนับอายุความสองปีจึงต้องนับตั้งแต่วันอันเป็นวันเกิดอุบัติเหตุ เมื่อนับมาถึงวันที่ 15 พฤษภาคม 2549 เป็นเวลาเกินกว่าสองปี สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความแล้ว

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทเสียให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียมการตั้งอนุญาโตตุลาการแทนคู่กรณี 1,000 บาทด้วย ทั้งนี้ให้ชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5381/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2928/2550

วันที่ 27 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2550

บริษัท ออ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 นาย วฒ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ภล-1533 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปถึงซอยชมชื่น เขตห้วยขวาง ได้มีผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ลอ-1415 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ได้ขับรถด้วยความเร็วสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย เกิดเหตุแล้วพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ออกหลักฐานรับรองความเสียหายทรัพย์สินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้เรียบร้อยแล้วโดยเสียค่าใช้จ่ายไป 1,514.02 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ 1,514 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นพยานเอกสารโดยชี้แจงประกอบว่า เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2548 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ส่งเอกสารหลักฐานไปเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายให้รวม 12 รายการ หนี้ตามข้อพิพาทเรื่องนี้คือรายการที่ 2 จำนวนเงินที่เรียกร้อง 1,514. บาท ดังสำเนาใบกำกับการตรวจสอบความรับผิดและอนุมัติราคาตามเอกสารหมาย ส.1 เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายเรียกร้องของคู่กรณีได้ตรวจสอบเสร็จแล้ว เห็นว่าหนี้รายใดที่คู่กรณีตกลงยอมจะชำระหนี้ให้ก็แจ้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทให้ดำเนินการวางบิลได้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาท

จึงได้ทำใบแจ้งหนี้ไปวางที่บริษัทคู่กรณี ใบแจ้งหนี้สำหรับหนี้รายพิพาทนี้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทส่งไปยังคู่กรณีมีดังเอกสารหมาย ส.2 ในวันที่ 1 กันยายน 2548 เมื่อเจ้าหน้าที่ของบริษัทคู่กรณีได้ตรวจดูใบแจ้งหนี้ว่าถูกต้องแล้วก็ได้ออกใบวางบิลตามเอกสารหมาย ส.3 ให้แก่เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาท ไว้เป็นหลักฐาน หนี้รายพิพาทคือหนี้ตามรายการที่ 2 ในใบวางบิล ในเอกสารหมาย ส.3 นี้ เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้บันทึกไว้ว่า “ติดต่อแผนกเรียกร้อง คุณ ปย. ก่อนรับเช็ค” ทั้งนี้เพราะคู่กรณีจะออกเช็คเพื่อชำระหนี้มให้ตามจำนวนเงินในใบรับวางบิลภายในกำหนด 30 วัน ในระหว่างนี้ก็ให้เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทคอยติดต่อสอบถามเพื่อทราบถึงวันที่จะไปรับเช็คได้ ซึ่งในรายนี้ให้ติดต่อสอบถามนาย ปย. ผู้เสนอข้อพิพาทถือว่าเจ้าหน้าที่ของบริษัทคู่กรณีซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นตัวแทนเชิดของบริษัทคู่กรณี การที่นางสาว ศศ. เจ้าหน้าที่ฝ่ายเรียกร้องของคู่กรณีลงลงมือชื่อเป็นผู้รับการวางบิลไว้นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทถือว่าเป็นการรับสภาพหนี้ ซึ่งมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2548 คำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีได้ตรวจดูเอกสารแล้วแถลงว่าไม่มีข้อทักท้วง ทั้ง 2 ฝ่ายไม่ขอสืบพยาน

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าข้อเท็จจริงฟังได้ตามพยานเอกสารประกอบกับคำแถลงชี้แจงของผู้เสนอข้อพิพาทและเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้ลงลายมือชื่อรับการวางบิลนั้น ถือได้ว่าคู่กรณีซึ่งเป็นลกหนี้ไดรับสภาพหนีเต่อเจ้าหนี้ตามสิทธิเรียกร้องด้วยการกระทำอันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพหนี้ตามสิทธิเรียกร้องแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 193/14 (1) อายุความสะดุดหยุดลง นับแต่วันที่ 1 กันยายน 2548 ซึ่งเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีลงลายมือชื่อรับการวางบิลจนถึงวันที่ 24 ตุลาคม 2549 ซึ่งเป็นวันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทยังไม่เกินกำหนด 2 ปี คำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้จึงยังไม่ขาดอายุความ

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 1,513 บาท (หนึ่งพันห้าร้อยสิบสี่บาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2617/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3041/2550

วันที่ 4 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2550

บริษัท วอ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2547 เวลา 9.00 นาฬิกา ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยไปตามถนนภายในลาดจอดรถโรงงานเด็นโซ่ เมื่อถึงที่เกิดเหตุผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยขับรถโดยประมาทด้วยความเร็วและถอยหลังโดยไม่ระมัดระวังเป็นเหตุให้รถเสียหลักพุ่งเข้าเฉี่ยวชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย ผู้เสนอย้อพิพาทได้จัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไป 2,857 บาท ได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้แล้ว คู่กรณีไม่ชดใช้ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 2,857 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุเรื่องนี้เกิดวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 11 พฤษภาคม 2549 เกินกำหนด 2 ปี สิทธิเรียกร้องขาดอายุความแล้ว

ประเด็นพิพาทมีว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้วหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เอาประกันภัยรถยนต์คันเกิดเหตุได้มาแจ้งกับผู้เสนอข้อพิพาทว่า เหตุรถชนกันเกิดวันที่ 15 พฤษภาคม 2547 และคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถคันมาเฉี่ยวชน คู่กรณีได้ออกใบรับรองความเสียหายให้ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2547 ตามเอกสารหมาย ส. 1 และนาย ชว. ผู้เอาประกันภัยได้ให้ถ้อยคำไว้หมาย ส.2 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำหลักฐานมอบหมายงานตามเอกสารหมาย ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2549 ยังไม่เกิน 2 ปี สิทธิเรียกร้องจึงยังไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีนำสืบว่า เหตุรถเฉี่ยวชนกันเรื่องนี้เกิดวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 เวลา 9.00 นาฬิกา นาย ม. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีได้ไปที่เกิดเหตุพบรถและคนขับรถที่เกิดเหตุทั้งสองฝ่ายสอบถามคนขับรถคู่กรณีได้ความว่าคนขับรถคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท วันเกิดเหตุนั้นยังตรวจกรมธรรม์ไม่ได้จึงออกบัตรติดต่อหมาย ค.1 ให้ผู้ขับรถผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 ในใบรับแจ้งอุบัติเหตุหมาย ค.2 บันทึกถ้อยคำผู้ขับรถคู่กรณีหมาย ค.3 และใบเคลมหมาย ค.4 ต่างก็ลงวันเกิดเหตุเป็นวันที่ 5 พฤษภาคม ทั้งสิ้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมายื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 11 พฤษภาคม 2549 จึงเกินกำหนดอายุความ 2 ปี นับแต่วันวินาศภัย สิทธิเรียกร้องจึงขาดอายุความ

อนุญาโตตุลาการได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่ารถชนกันเกิดวันที่ 15 พฤษภาคม 2547 โดยมีเอกสารหมาย ส.1 และ ส.2 เป็นพยานประกอบนั้น ได้ความตามคำให้การของนางสาว จภ. ผู้รับมอบอำนาจผู้เสนอข้อพิพาทว่าวันที่ 15 พฤษภาคม 2547ผู้เอาประกันภัยมาติดต่อที่บริษัทคู่กรณีเพื่อขอรับเอกสารการติดต่อหมาย ส.1 ซึ่งในวันนั้นอาจไม่ใช่วันเกิดเหตุก็ได้และพยานไม่ได้ดูว่าวันใดเป็นวันเกิดเหตุที่แน่นอน ทำให้เห็นว่าวันที่ 15 พฤษภาคม 2547 อาจไม่ใช่วันเกิดเหตุ ส่วนคู่กรณีมีพยานเอกสารหลายฉบับที่ยืนยันว่าวันเกิดเหตุเป็นวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 ไม่ใช่วันที่ 15 คือบัตรติดต่อเอกสารหมาย ค.1 ใบรับแจ้งเหตุหมาย ค.2 บันทึกถ้อยคำผู้ขับรถคู่กรณีหมาย ค.3 และใบเคลมหมาย ค.4 ในเอกสารเหล่านี้ต่างระบุว่าเหตุรถชนกันวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 ทั้งสิ้น พยานหลักฐานของคู่กรณีจึงมีน้ำหนักมากกว่าพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาท จึงเชื่อข้อเท็จจริงตามที่คู่กรณีนำสืบว่า รถของทั้งสองฝ่ายเฉี่ยวชนกันวันที่ 5 พฤษภาคม 2547 เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมายื่นเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ วันที่ 15 พฤษภาคม 2549 พ้นกำหนด 2 ปี สิทธิของผู้เสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 882 แล้ว

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทเสีย ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียม 1,000 บาท แทนคู่กรณีด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับสำเนาคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5380/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3249/2550

วันที่ 17 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ออ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พฮ-6258 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 9ช-6649 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2546 เวลา 07.15 นาฬิกา นาย พช. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนนวมินทร์ ได้มีรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยขับตามหลังมาด้วยความเร็วและไม่เว้นระยะให้ห่างรถคันหน้าพอสมควร ทำให้ชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย หลังเกิดเหตุพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของทั้งสองฝ่ายออกตรวจเห็นว่ารถฝ่ายคู่กรณีประมาท พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีจึงออกหลักฐานรับรองความเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยเป็นเงิน 15,332 บาท เมื่อเจรจากับคู่กรณีได้ตกลงให้คู่กรณีชำระเป็นเงิน 13,136 บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลต่อคู่กรณีในวันที่ 1 กันยายน 2548 คู่กรณีได้รับใบวางบิลและออกใบรับวางบิลให้แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความเพราะเหตุเกิดวันที่ 3 ตุลาคม 2546 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทมาเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 ตุลาคม 2549 ซึ่งเกิน 2 ปี

วันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาง วส. เจ้าหน้าที่เรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทมาสืบว่า เมื อวันที่ 3 ตุลาคม 2546 เวลา 07.15 นาฬิกา รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปจัดซ่อมและชำระค่า

ซ่อมแล้วก็ส่งเอกสารไปเรียกร้องกับคู่กรณี นาง ศศ. เจ้าหน้าที่เรียกร้องของคู่กรณีลงชื่อรับเอกสารต่างๆ ไว้ตามเอกสาร ส.1 ต่อมาคู่กรณีได้ออกใบรับวางบิลให้ตามเอกสาร ส.2 โดยเอกสารนี้หมายความว่า คู่กรณีตกลงชดใช้เงินตามที่เรียกร้องให้ผู้เสนอข้อพิพาทโดยให้ติดต่อกับนาย ปย. ก่อนที่จะไปรับเช็ค ปกติรับใบวางบิลแล้วจะออกเช็คให้ภายใน 30 วัน แต่คู่กรณีไม่ออกใบรับเช็คให้ ถือว่าคู่กรณียอมรับสภาพหนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2518 ตามวันที่ลงไว้ในใบรับวางบิล เมื่อนับถึงวันเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 ตุลาคม 2549 ยังไม่เกิน 2 ปี คำเสนอข้อพิพาทจึงไม่ขาดอายุความ

คู่กรณีมีนาย นท. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เรื่องนี้เกิดเหตุวันที่ 3 ตุลาคม 2544 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทได้มาเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 ตุลาคม 2549 เป็นระยะเวลาเกิน 2 ปี ปกติเม อออกใบวางบิลมีข้อตกลงระหว่างบริษัทว่าจะต้องออกเช็คใน 30 วัน การที่ไม่ออกเช็คโดย 30 วัน คู่กรณีจะต้องแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ เนื่องจากได้มีการอนุมัติจ่ายแล้ว การที่คู่กรณีออกใบรับวางบิลวันที่ 1 กันยายน 2548 คู่กรณีต้องออกเช็คในวันที่ 1 ตุลาคม 2548 จึงเหลืออีก 2 วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาทเมื่อคู่กรณีไม่ออกเช็ค การออกใบรับวางบิลไม่ใช่การรับสภาพหนี้

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่นั้น ซึ่งปัญหานี้คู่กรณีอ้างว่าเมื่อเกิดเหตุวันที่ 3 ตุลาคม 2549 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทมายื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ 24 ตุลาคม 2549 เกิน 2 ปี จึงขาดอายุความ และยังอ้างว่าการออกใบรับวางบิลไม่ใช่การรับสภาพหนี้ ขณะที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าคู่กรณีได้มีการรับสภาพหนี้ไว้ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2548 เมื่อนับจากวันรับสภาพหนี้ถคงวันเสนอข้อพิพาทไม่เกิน 2 ปี ไม่ขาดอายุความ เมื่อต่างฝ่ายต่างโต้แย้งกันเช่นนี้จึงต้องไปพิจารณาหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทว่ามีการกระทำอย่างไรจึงทำให้มีการรับสภาพหนี้กัน อันเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงได้ โดยผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว วส. เจ้าหน้าที่เรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทมาสืบอธิบายเอกสาร ส.1 และ ส.2 ว่าหลังจากผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไปแล้วก็จะได้ส่งเอกสาร ส.1 ไปเรียกร้องกับคู่กรณี โดยคู่กรณีได้รับเอกสารดังกล่าวจากผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว ต่อมาคู่กรณีตกลงชดใช้เงินตามเรียกร้องก็ออกใบรับวางบิลให้ตามเอกสาร ส.2 เห็นว่า เมื่อเอกสารทั้ง 2 ฉบับได้ความว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดส่งเอกสาร ส.1 ให้คู่กรณีตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2548 เนื่องจากมี่เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีชื่อ ศศ. ได้ลงชื่อรับเอกสารไว้ โดยหนังสือนี้มีรายละเอียดต่างๆ ได้แก่เลขที่เคลม เลขรับแจ้ง ทะเบียนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท วันเกิดเหตุ จำนวนเงินเลขที่เคลม กรมธรรม์และจำนวนเงินรับผิดชอบและหนังสือนี้ยังระบุให้คู่กรณีแจ้งราคาและความรับผิดมาให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบภายใน 1 เดือน หากเป็นกรณีไม่รับผิดชอบหรือขัดข้องอย่างหนึ่งอย่างใดขอได้โปรดแจ้งเหตุผลและรายละเอียดประกอบ การที่คู่กรณีได้ออกใบรับวางบิลให้ตามเอกสาร ส.2 ในเวลาต่อมาแก่ผู้เสนอข้อพิพาท โดยผู้ออกหนังสือนี้ผู้ลงชื่อก็เป็นคนเดียวกับผู้รับหนังสือ ส. 1 คือ ศศ. และหนังสือนี้ยังมีรายละเอียดว่าข้าพเจ้าผู้มีชื่อข้างต้นนี้ คือคู่กรณีได้รับวางบิลตามรายการข้างล่างนี้จากผู้เสนอข้อพิพาท โดยรายการที่ 1 ระบุเลขอุบัติเหตุ ช่องจำนวนเงินระบุ 13,136 บาท และหนังสือนี้ยังระบุด้านล่างไว้อีกว่า ติดต่อแผนกเรียกร้อง ปย. ก่อนรับเช็คแสดงว่าตกลงค่าซ่อมกันได้ตามที่เรียกร้องมา ดังนี้ตามหลักฐาน ส.1 และ ส.2 จึงมีความหมายว่าคู่กรณีได้ตกลงค่าเสียหายเรื่องนี้กับผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 13,136 บาท กล่าวคือยอมรับว่าเป็นหนี้ตามจำนวนเงินดังกล่าวแล้ว และการที่

คู่กรณีได้ออกใบรับวางบิลให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้ผู้เสนอข้อพิพาทติดต่อ ปย. ก่อนรับเช็ค เท่ากับเป็นการยอมรับว่าจะชำระหนี้ดังกล่าวให้ผู้เสนอข้อพิพาท ดังนั้นการที่คู่กรณียอมรับว่าเป็นหนี้ผู้เสนอข้อพิพาทจริงและจะยอมชดใช้ให้ จึงเป็นการกระทำใดๆ อันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพหนี้ตามสิทธิเรียกร้อง และได้ทำขณะยังไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ จึงเป็นกรณีทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ.มาตรา 193/14 (1) ดังนั้นระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนนั้นไม่นับเข้าในอายุความ และให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันนั้นคือวันรับสภาพหนี้ตามมาตรา 193/15 คือ ภายหลัง 30 วันตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2548 ตามวันที่ลงไว้ในเอกสาร ส.2 เมื่อนับจากวันรับสภาพหนี้ถึงวันเสนอข้อพิพาทยังไม่เกิน 2 ปี คำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้จึงไม่ขาดอายุความ ส่วนข้ออ้างของคู่กรณีหารับฟังได้ไม่ ดังนี้คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินตามที่ตกลงจำนวน 13,136 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย แม้จะปรากฏตามเอกสาร ส.2 ว่าคู่กรณียอมชดใช้หนี้ให้ แต่เมื่อเอกสารนี้ได้ระบุว่าให้ติดต่อก่อนรับเช็ค แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้คือออกเช็คเมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 13,136 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 24 ตุลาคม 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินจำนวนดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5382/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3376/2550

วันที่ 24 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ออ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 75-2919 สมุทรสงคราม คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 84-7860 นครราชสีมา เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2546 เวลา 06.45 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนพหลโยธิน ถึงที่เกิดเหตุบริเวณด้านช่างน้ำหนักตำบลหินกอง อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถด้วยความประมาท ขับถอยหลังโดยไม่ดูว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จอดรถรอเพื่อที่จะชั่งน้ำหนักที่ด่านช่างน้ำหนักของทางราชการอยู่เช่นเดียวกัน เป็นเหตุให้ชรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ต้องซ่อมเสียเงินไปจำนวน 17,484.58 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ข้อพิพาทขาดอายุความแล้วเนื่องจากยื่นคำเสนอข้อพิพาทเกินกว่า 2 ปี นับตั้งแต่วันเกิดเหตุ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องคำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนรายพิพาทนี้ ได้เรียกร้องรวมกันไปกับค่าสินไหมทดแทนรายพิพาทอื่น ซึ่งได้กำหนดจำนวนเงินที่เรียกร้องไปด้วย มีใบกำกับอนุมัติราคาปะหน้ารายการเรียกร้องไป ไปกำกับอนุมัติราคาปรากฏตามเอกสารหมาย ส.1 ใบกำกับราคานี้ ทางเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้ลงลายมือชื่อรับไว้ เป็นการรับการเรียกร้องโดยไม่โต้แย้งเรื่องราคา เมื่อแจ้งกลับไปยังผู้เสนอข้อพิพาทจะได้รับวางบิลเพื่อชำระเงินกันตามจำนวนที่เรียกร้อง ในทางปฏิบัติจะแจ้งรายการเรียกร้องไปก่อนครบอายุความ เพื่อให้โอกาสคู่กรณีโต้แย้งรายการใดก็ได้

ถ้าเห็นว่าไม่ถูกต้อง ถ้าถูกต้องแล้วก็จะแจ้งหผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิลเพื่อขอรับชำระเงิน ในรายพิพาทนี้ทางคู่กรณีโทรศัพท์ไปแจ้งทางผู้เสนอข้อพิพาทแล้วให้ไปวางบิลได้ ผู้แจ้งคือนาย ปย. เมื่อแจ้งไปทางโทรศัพท์ให้ไปวางบิล ผู้เสนอข้อพิพาทจึงวางบิลแล้วตามเอกสารหมาย ส.2 ในแจ้งหนี้และใบวางบิลคือเอกสารอย่างเดียวกัน เมื่อคู่กราณีได้รับใบแจ้งหนี้ตามเอกสารหมาย ส.2 แล้วเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้ออกใบรับใบแจ้งหนี้มอบหี้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามเอกสารหมาย ส.3 ในเอกสารหมาย ส.3 ระบุด้วยว่าก่อนจะไปรับเช็คให้โทรศัพท์นัดหมายนาย ปย. ก่อนซึ่งถือว่าเป็นการรับสภาพหนี้ตามที่ได้ทวงถามแล้ว

ทางคู่กรณีนำสืบว่าผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้เกินกว่า 2 ปี นับตั้งแต่วันเกิดเหตุเอกสารหมาย ส.3 เป็นเพียงใบรับวางบิล ไม่ใช่นัดรับเงินหรือนัดรับเช็คชำระหนี้ ที่อ้างว่ามีข้อปฏิบัติการวางบิลเป็นการรับใบวางบิลนั้น ไม่ใช่ตกลงเรื่องจำนวนเงินต้องตกลงกับเจ้าหน้าที่การเงินของคู่กรณีก่อน โดยเจ้าหน้าที่การเงินของคู่กรณีพิจารณาแล้วจะทำเช็คชำระเงินก่อนแล้วโทรศัพท์แจ้งให้ไปรับเช็ค

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่องนี้ข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่นั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าหนี้รายพิพาทนี้ได้เรียกร้องกันไปหลายรายการกับหนี้รายอื่น โดยกำหนดจำนวนเงินไปด้วยและมีใบกำกับอนุมัติราคาปะหน้ารายการเรียกร้องไป ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.1 ในทางปฏิบัติถ้าหากคู่กรณีโต้แย้งรายการใดก็จะแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบ ถ้าถูกต้องก็จะแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปวางบิล รายพิพาทนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้วางบิลแล้วตามเอกสารหมาย ส.2 คู่กรณีได้รับใบวางบิลตามเอกสารหมาย ส.2 แล้ว ปรากฏตามใบรับวางบิลเอกสารหมาย ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าการปฏิบัติทำนองนี้เป็นการกระทำอันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นเป็นไปปริยายว่าคู่กรณียอมรับสภาพหนี้ ตามสิทธิเรียกร้องซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งเรียกร้องไปแล้วนั้น อายุความย่อมสะดุดหยุดลง ข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ขาดอายุความ คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ในข้อนี้ว่าเอกสารหมาย ส.3 เป็นใบรับวางบิลไม่ใช่นัดรับเงินหรือนัดรับเช็ค ซึ่งจะต้องมีการตกลงกับเจ้าหน้าที่การเงินของคู่กรณีก่อน ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีเป็นการแปลตามเอกสาร โดยไม่นำสืบให้เห็นข้อเท็จจริงว่าไม่มีการกระทำใดอันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นเป็นปริยายว่าคู่กรณียอมรับสภาพหนี้หรือไม่ ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีไม่มีน้ำหนักเชื่อว่าหนี้รายพิพาทมีการรับสภาพหนี้กันไว้แล้วอายุความสะดุดหยุดลง ข้อพิพาทจึงไม่ขาดอายุความ ข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 18,985.71 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวน 17,484 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินจำนวนดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 838/2550
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 3674/2550

วันที่ 15 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2550

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พรบ.คุ้มครองผู้ประกันภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพามกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอ มีใจความว่า เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2547 นางสาว ขย. ได้ขับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน คกง-301 ชลบุรี ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนสุขุมวิท อำเภอบางละมุง ชลบุรี โดยขับในช่องเดินรถที่ 1 ได้มีนาง ภว. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 2ณ-6850 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 ได้ขับด้วยความประมาทโดยขับรถปาดหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อเข้าปั๊มน้ำมัน เป็นเหตุให้รถทั้ง 2 คันเฉี่ยวชนกันได้รับความเสียหายนางสาว ขยง ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บถึงขาหัก พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาทและได้เปรียบเทียบปรับแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระค่ารักษาพยาบาล น.ส. ขย. ไปเป็นเงิน 8,722 บาท จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี ได้ทวงถามแล้วคู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 8,722 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เกิดเหตุเรื่องนี้เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทเพิ่งยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2550 เกินกำหนด 2 ปี จึงขาดอายุความแล้ว คู่กรณีไม่ต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาท

สอบผู้เสนอข้อพิพาท ๆ แถลงรับว่าเป็นความจริงดังข้อต่อสู้ของคู่กรณี

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรียกให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนด 2 ปีแล้ว นับแต่วันวินาศภัย คำเสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 882 วรรคหนึ่ง

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเสนียมแทนคู่กรณี 1,000 บาทด้วย

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6428/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4198/2550

วันที่ 19 เดือน กันยายน พ.ศ. 2550

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ภล-2778 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน มค-8125 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2547 เวลา 21.10 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนพหลโยธิน ถึงที่เกิดเหตุบริเวณตรงข้ามศูนย์การค้าแม็คโคร สาขารังสิต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ไม่เว้นระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทัน เป็นเหตุให้ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 26,704.96 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่าข้อพิพาทนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 เกิน 2 ปี ข้อพิพาทขาดอายุความแล้ว ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่

ในชั้นพิจารณาต่อมาสอบข้อเท็จจริงจากคู่พิพาทแล้ว ได้ความจากผู้เสนอข้อพิพาทว่า เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบความรับผิดชอบแล้ว ได้ความว่าคู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทดังที่ระบุไว้ในเอกสารหมาย ส.1 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งไปยังเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในรายพิพาทนี้ซึ่งได้ทำใบวางบิลไปเรียกร้องเพื่อขอเงินค่าสินไหมทดแทนต่อเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีซึ่งเป็นไปในทางปฏิบัติระหว่างกัน ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.2 ทางคู่กรณีไม่มีหนังสือแจ้งไปยังผู้เสนอข้อพิพาทให้ไปรับเงินตามที่ได้วางบิลหรือให้ไปรับ

เช็คตามที่ได้วางบิล ผู้เสนอข้อพิพาทได้ให้เจ้าหน้าที่ทวงถามไปยังบริษัทคู่กรณี ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีผัดผ่อนเรื่อยมา ในที่สุดไม่ยอมชำระให้จึงได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้เข้ามา คู่กรณีแถลงว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้เสนอข้อพิพาทนี้เข้ามาเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี ข้อพิพาทขาดอายุความแล้ว

เห็นว่าข้อพิพาทพอวินิจฉัยได้โดยไม่จำต้องนำสืบพยานของฝ่ายใด จึงให้งดสืบพยานเสีย

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่องนี้ข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่นั้น ในข้อนี้คู่พิพาททั้งสองไม่โต้แย้งข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติระหว่างบริษัทประกันภัยด้วยกันว่า ถ้ามีหนี้ที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนระหว่างกันแล้วจะต้องทำใบวางบิลการเรียกคืนค่าสินไหมทดแทนไปให้ต่อกันปรากฏตามเอกสารหมาย ส.2 ซึ่งรับกันว่าเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้ลงลายมือชื่อรับใบวางบิลการเรียกคืนค่าสินไหมทดแทนเอกสารหมาย ส.2 นี้ไว้แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเจ้าหน้าที่ได้ทวงถามไปยังเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีแล้วผัดผ่อนเรื่อยมา คู่กรณีหาได้โต้แย้งในข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ เห็นว่าคู่พิพาทไม่โต้แย้งกันฟังได้ว่า ในทางปฏิบัติระหว่างบริษัทประกันภัยด้วยกันเมื่อมีการวางบิลการเรียกค่าสินไหมทดแทนต่อกันแล้ว บริษัทประกันภัยผู้รับใบวางบิลการเรียกค่าสินไหมทดแทน จะนัดหมายในอีกฝ่ายให้ไปรับเช็คชำระเงินหรือชำระเงินค่าสินไหมทดแทนตามที่กำหนดในใบวางบิลนั้น ในกรณีที่การวางบิลเรียกค่าสินไหมทดแทนไม่ถูกต้อง ก็จะมีการโต้แย้งไปให้ผู้วางบิลได้ ในรายนี้ผู้เสนอข้อพิพาททวงถามไปยังคู่กรณีแล้ว ผัดผ่อนเรื่อยไปและในที่สุดไม่ชำระ การผัดผ่อนเรื่อยไปโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาจนขาดอายุความนั้นไม่น่าจะเป็นทางปฏิบัติระหว่างกัน เชื่อว่าใบวางบิลการเรียกคืนค่าสินไหมทดแทนตามเอกสารหมาย ส.2 ถือได้ว่าเป็นการกระทำใดๆ อันปราศจากข้อสงสัยแสดงให้เห็นโดยปริยายว่าคู่กรณีได้รับใบวางบิลการเรียกคืนค่าสินไหมทดแทนแล้วหากคู่กรณีไม่ปฏิเสธหรือโต้แย้งการวางบิลเรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว แสดงให้เห็นเป็นปริยายว่าคู่กรณียอมรับสาภพหนี้ตามสิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทในทางปฏิบัติระหว่างบริษัทประกันภัยด้วยกัน เห็นว่าการที่คู่กรณีรับใบวางบิลเอกสารหมาย ส.2 ไว้ตั้งแต่วันที่ 8 สิงหาคม 2549 ถือได้ว่าคู่กรณีในฐานะลูกหนี้ได้รับสภาพหนี้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะเจ้าหน้าไว้ อายุความย่อมสะดุดหยุดลง การที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำข้อพิพาทมาเสนอเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 ข้อพิพาทไม่ขาดอายุความ ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมเรียกร้องเอาจากคู่กรณีได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 30,727.16 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวน 26,704.96 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ